

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଧରାପୃଷ୍ଠର ଚୈତନ୍ୟ ତାରକା, ତୁମକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶିବବାବା ତୁମମାନଙ୍କର କାହା କାଷ୍ଠର ସଦୃଶ କିପରି କରୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବରହମା ମା’ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପକ କ୍ଷୀର ପାନ କରାଇ ତୁମର ଆତ୍ମା ତଥା ଶରୀରକୁ କାଷ୍ଠର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରାଯାଉଛି — ଉତ୍ତମେବ ମାତାଗତ ପିତା..... ଏବେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ବରହମା ମା’ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଦୁଗଧ ପାନ କରୁଛ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ସବୁ ପାପ କଟିଯିବ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ କାଷ୍ଠର ଅର୍ଥାତ୍ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଆକାଶରେ ତାରାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମିତି ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ ହେଉଛି — ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ପରିତ୍ରୀର ତାରା । ସେହି ତାରାମାନଙ୍କୁ ନକ୍ଷତ୍ରର ଦେବତା କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ ଦେବତା ନୁହଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସେହି ତାରାମାନଙ୍କଠାରୁ ମହାନ, ବଳବାନ ଅଟ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ତାରକାମାନେ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଆଲୋକିତ କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମର ହିଁ ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତନ ହେଉଛି । ସେହି ତାରାମାନେ ତ ପୃଥିବୀ ରତ୍ନମଣ୍ଡଳକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ପାଇଁ ଆଲୋକ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛ, ତୁମେ ହିଁ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଆଲୋକିତ କରୁଛ । ଏବେ ତ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଖେଳି ଯାଇଛି । ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ବାବା ତୁମ ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା କହୁଛନ୍ତି । କେଉଁ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚିହ୍ନର ପତାକା ଲଗାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଅଟ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭାରତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଅଛି । ଭାରତକୁ ପୁଣି ଆଲୋକିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ପଡିଥିଲ, ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଜାଗରତ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଡରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଭାରତକୁ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏହି ଯୁଗକୁ ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମ ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯିବ — ନକ୍ଷତ୍ର ଦେବତାଙ୍କ ନମଃ । ଏବେ ତୁମେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ତୁମେ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାର ଅଛି ନା । ଏହାକୁ ହିଁ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ କେବେ କାହାର ଲଢେଇ ଲାଗେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଶିକ୍ଷକ ସାଧାରଣ ରୀତିରେ ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ରୀତିରେ ପଢୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କେବେ କୌଣସି ଲଢେଇର କଥା କୁହାଯାଉନାହିଁ । ଇଏ କ’ଣ ଖାଲିରେ ନିଜକୁ ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ନିରାକାର ଶିବବାବା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ଏହି ବରହମାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଉଛି । ଭାଗୀରଥ ଶବ୍ଦ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ ? କାହିଁକି ନା ଇଏ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ । ଇଏ ହିଁ ପୁଣି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ଭାଗୀରଥ ହେଲେ ନା । ତେଣୁ ସବୁର ଅର୍ଥ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନ । ଦୁନିଆରେ ତ କେବଳ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ମିଥ୍ୟା କହୁଛନ୍ତି । କଥାରେ ଅଛି ନା -- ସତ୍ୟର ନୌକା.... ଆଜିକାଲି ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭଗବାନ ବାହାରିଲେଣି । ନିଜକୁ ଛାଡି, ପଥର କଟକତକୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଖ କେତେ କ’ଣ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେମିତି ଲୌକିକ ପିତା ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ପିତା, ପିତା ସହିତ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ପିତା ପାଖରେ ଜନ୍ମ ହୁଏ, ତା’ପରେ ଟିକିଏ ବଡ ହେଲା ପରେ ପାଠ ପଢିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ହୁଏ । ପୁଣି ଷାଠିଏ ବର୍ଷ ପରେ ଗୁରୁର ଆବଶ୍ୟକତା ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଜଣେ ହିଁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତ୍ତ୍ୱର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ହେଉଛି ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ପାଠ ଆତ୍ମା ହିଁ ପଢୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନା । ବାକି ଶରୀରର ଅନେକ ନାମ ରହିଛି । ବିଚାର କର — ଏହା ହେଉଛି ବେହଦ ନାଟକ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ସବୁ ହେଉଛି ସେସବୁ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ... ଏଥିରେ କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନାହିଁ । ଏହା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡରାମା ଯାହାକୁ ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ପାର୍ବଧାରୀ । ତେବେ ଆତ୍ମା କେଉଁଠି ରହୁଛି ? କହିବା ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ଘର ପରମଧାମରେ ରହୁଛୁ ପୁଣି ଏଠାକୁ ବେହଦ ପାର୍ବ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ସର୍ବଦା ସେହିଠାରେ ହିଁ ରୁହନ୍ତି । ସିଏ କେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ସେହି ରଚିତା ପିତା ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ସାର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସାତ୍ତ୍ୱର ଗନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉଛ । ଏହାର ଅର୍ଥ ଅନୁସାରେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ ବିଷଣୁଙ୍କୁ ସାତ୍ତ୍ୱର ଗନ ଚକ୍ରଧାରୀ ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ କାହିଁକି ସାତ୍ତ୍ୱର ଗନ ଚକ୍ରଧାରୀ କୁହାଯାଉଛି ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଯେତେବେଳେ ଶୁଦ୍ର ବରଣ୍ଣର ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଥିଲେ, ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଦେବତାମାନେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଚରିତ୍ର

ବଦଳିଯିବ । ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ଆସୁଛି ତୁମର ଚରିତ୍ର କେତେ ବିଗିଡିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ବରତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଭକତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ଅନେକ କଥା ଶୁଣିଥିବ । ସେମାନେ କହନ୍ତି — ଅମରନାଥ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ କଥା ଶୁଣାଇଲେ । ତେବେ ସେ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଶଙ୍ଖକର ଶୁଣାଇବେ ନା । ଶିବ କିପରି ଶୁଣାଇବେ । ଅସଂଖ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଭକତିମାର୍ଗର କଥା ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏମିତି କେବେ କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତି ଖରାପ ଦିନିଷ । ନା, ସିଏ ଅନାଦି ଭ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗନ୍ଧ କର । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ଭଗବାନୁବାଚ -- ମନମାତ୍ର । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ବାବା ଆସି ଏହି ବରହମାତ୍ମକ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସ୍ଵାତ୍ମକୁ ଗଭୀର କୁହାଯାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ତୁମେ ହିଁ ମାତା, ତୁମେ ହିଁ ପିତା.... ସ୍ଵାତ୍ମକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏହି ମାତାତ୍ମକ (ବରହମା) ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବରହମା ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦୁର୍ଗ ପାନ କରାଉଛି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ସବୁ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇ ଯାଉଛି ଏବଂ ଆତ୍ମା କଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କଞ୍ଚନ(ପବିତ୍ର) ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର କଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ସିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଗଲାଣି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ, ସେତେବେଳେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଥିଲା ପୁଣି ଭ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସିଲେ । ଏବେ ଆଉ ପବିତ୍ର ନାହିଁ । ଏବେ ତ ୯ କ୍ଷୀରେନ୍ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଶେଷରେ ଅଳ୍ପ କିଛି ଅଂଶ ରହୁଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କିଛି କିଛି ଶାନ୍ତି ରହୁଛି । ବାବା ତା'ର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଉଦାହରଣ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ସାରା ଜ୍ଞାନ ଆସିଗଲାଣି । ତୁମ ପାଖରେ ବାବାତ୍ମକ ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ବାବା ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ଖାଦ ରହିଛି ତାହା କିପରି ବାହାରିବ ? ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଏହି ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ସଞ୍ଚିତର ସେନା । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଯେତେ ଚାହିଁବ ସେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର କାମ ହେଉଛି ବିଦ୍ଵାର୍ଥୀମାନଙ୍କର । କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଅ, ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କରି ଚାଲ, କୁହ — ମନମାତ୍ର । ଶିବବାବା ସମ୍ପୃତିରେ ଅଛନ୍ତି ? ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଏହି ଈଶ୍ଵରୀ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାତ୍ମକ ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ଈଶ୍ଵରୀର ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ କାହା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲିକ କରିଦେଉଛି । ବାବାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲିକ ହୋଇଗଲା । ପୁଣି ବିଶିଷ୍ଟରେ ରାଜତ୍ଵ କରିବ । ସେଥିରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାକି ବାବା ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ସତ୍ୟ କଥା ନା । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ତୁମେ ଯଦି ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇ ଚାଲିବ ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଏକଦମ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ କେତେ ଥର ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହୋଇଛ ! ଏହି ଚକ୍ର ଅନାଦି ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଏହାର କେବେ ଅନ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆସୁଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମୋତେ ଏହି ଛି ଛି ଦୁନିଆକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛ । ତେବେ କିଭଳି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛ ? କହୁଛ ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଅ । ବାଃ ତୁମ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ! କହୁଛ ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇ ଯାଅ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମର ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବକ ହେଲି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭ୍ରାମାର ଖେଳ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ଆମେ ହିଁ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ସେହି ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି, ପାର୍ବତ ବଜାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପାର୍ବତ ବଜାଉଛି ନା । ଏଠାରେ ବସି ବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ତାରାଗଣଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା । ଯେମିତି ଆକାଶରେ ତାରାକାମାନଙ୍କର ଝିଲମିଲ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । କେହି କେହି ତାରକା ବହୁତ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଆଉ କେହି କେହି ତାରକା ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ଦେଖାଯାଏ ଆଉ କେହି କେହି ଚନ୍ଦ୍ରମାର ନିକଟତମ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ପବିତ୍ର ହେଉଛ ଏବଂ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ଭଲ ନକ୍ଷତ୍ର, ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ ପ୍ରଦାନ କର । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ବାସ୍ତବରେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି କେହି ବହୁତ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଥା'ନ୍ତି ଆଉ କେହି କେହି ପିଲା ସାଧାରଣ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଥା'ନ୍ତି । ସେହି ତାରକା (ଆତ୍ମା) ମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ଆତ୍ମାକୁ ବାବା ପବିତ୍ର କରାଇ ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା ସମ୍ପଦ୍ଧି ରୂପରେ କେତେ ଶକ୍ତି ଭରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଦେଉଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ଗାୟନ କରୁଛ ନା — ଶିବବାବା ଆପଣ ଏଠାରେ ବସି ଆମକୁ ପାଠପଢ଼ାଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବାଃ, ଏମିତି ତ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ପାଠ ଆମ ପାଇଁ ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ ହୋଇଯାଉଛି ନା । ସମଗ୍ର ଆକାଶ, ପୃଥିବୀ ଆମର ହୋଇଯାଉଛି । ଏମାନଙ୍କୁ ଆମଠାରୁ କେହି ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଅଟଳ ଅଖଣ୍ଡ ରାଜ୍ୟ । ତାକୁ କେହି ଖଣ୍ଡନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ଜଳାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାତ୍ମକ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପିଲାମାନେ ମୟୂଜିୟମ୍ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ଚିତ୍ର ଦ୍ଵାରା ନିଜର ସମସ୍ତକନ୍ଦୁକୁ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ନିରୁଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି — ଯେଉଁ ଚିତ୍ରର ଆବଶ୍ୟକ ଭଲେ ତିଆରି କର । ବୁଦ୍ଧି ତ ସମସ୍ତଙ୍କର କାମ କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ

ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଏସବୁ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛୁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ କେବେ କେବେ କେହି କେହି ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏଭଳି କ'ଣ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରିବା ଦରକାର ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଲୋକମାନେ ଆପେ ଆପେ ଏଠାକୁ ସାମ୍ବରଗର ସମ୍ପଦତି ନେବାକୁ ଆସିବେ । ଯଦି କୌଣସି ମିଠା ଦୋକାନୀର ମିଠା ବହୁତ ସାଫାଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତା'ର ଚାରିଆଡ଼େ ପ୍ରଚାର ହୋଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣକୁ କହିବେ ଅମୁକ ଦୋକାନକୁ ଯାଅ । ସେହିଭଳି ଏହା ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ସାଫାଦିଷ୍ଟ ଏକ ନମ୍ବର ମିଠା । ଏଭଳି ମିଠା ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜଣେ ଦେଖି ଯାଇଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ଯାଇ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସରବଦା ଏହି ବିଚାର ଆସୁଛି ଯେ ଭାରତ କିଭଳି ସାମ୍ବରଗଣ ମୁଗକୁ ଆସିଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଉଛ । କିନ୍ତୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଶିକାର କରିବା ମଧ୍ୟ ଶିଖିବାକୁ ପଡୁଛି ନା । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଛୋଟ ଶିକାର କରିବା ଶିଖାଯାଉଛି । ପୁଣି ବଡ଼ ଶିକାର ପାଇଁ ସେଭଳି ଶକ୍ତି ଥିବା ଦରକାର ନା । ଦୁନିଆରେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ବିଦ୍ଵାନ ପଣ୍ଡିତମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ପଢି ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ନିଜକୁ କେତେ ବଡ଼ ଅଧିକାରୀ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ବନାରସରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଉପାଧି ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହିଥିଲେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବନାରସରେ ସେବାର ପରିସର ତିଆରି କର । ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କ ମୁଖରୁ ପ୍ରଶଂସା ହେଲେ ଯାଇ କେହି ଶୁଣିବେ । ଛୋଟମାନଙ୍କର କଥା ତ କେହି ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବିଦ୍ଵ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାର ଅଛି ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜକୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧିକାରୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ନିଜ ନାମରେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଉପାଧି ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏତେ ବଡ଼ ଉପାଧି ନାହିଁ । ଏବେ ଭକ୍ତମାର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ପୁଣି ତା'ପରେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଭକ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ପୁଣି ଭକ୍ତିରେ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ଏହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାବା ଏଭଳି ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ସବୁ ଆତମା ବସିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଦେହର ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେମିତି ଆକାଶରେ ତାରାମାନଙ୍କର ଝିଲଝିଲ ଲାଗି ରହିଛି ସେମିତି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଝିଲଝିଲ ଲାଗି ରହିଛି । କେହି କେହି ବହୁତ ଉଦ୍ଘାତମୟ ଚାରକା ହୋଇଗଲେଣି । ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପୃଥିବୀର ତାରାଗଣ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ଏହି ଦୁନିଆ ବେହଦ ରତ୍ନଗମ୍ଭୀର ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଦୁନିଆରେ ହେଉଛି ହଦର ରାତି ଏବଂ ଦିନ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଧାକଳପର ରାତି ଏବଂ ଅଧାକଳପର ଦିନ ଯାହାକି ବେହଦର ଅଟେ । ଦିନରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି । କେଉଁଠାରେ ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ ପଡିନଥାଏ । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନରେ ହେଉଛି ସୁଖ ଏବଂ ଭକ୍ତିରେ ହେଉଛି ଦୁଃଖ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ କାରଣ ସେଠାରେ କାଳ ନଥାଏ । ତୁମେ ଏବେ କାଳ ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ନାମ ନାହିଁ ସିଏ ହେଉଛି ଅମରଲୋକ । ତୁମେ ଜାଣିଛୁ ବାବା ଆମକୁ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏପରଯୁଗରୁ ସାରା ଚକ୍ର ଭରି ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛୁ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ବରହମଲୋକ । ସେଠାରୁ ଏଠାକୁ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପାର୍ବତୀ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛେ । ଅନେକ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି, ବାବା ତ ଜଣ-ଜଣ କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବେ ନାହିଁ । ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ବତାଉଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ଗାଖା ପ୍ରଶାଖା ରହିଛି, ସବୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢି ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି -- ପ୍ରକୃତରେ ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମର ଧର୍ମପ୍ରଭାବ, କର୍ମପ୍ରଭାବ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଆମର ନିବାସୀ ପୁଣି ପାର୍ବତୀ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ । ଏଠାରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜତ୍ଵ ଚାଲୁଥିଲା । ପୁଣି ଏବେ ଆସି ସଂଗମଯୁଗରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ସୁରଯ୍ୟବଂଶୀ ଥିଲ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହେଲ । ବାକି ମଝିରେ ତ ଅଧପତନ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଖେଳ । ଏହା କେତେ ଛୋଟ ବୁଦ୍ଧି । ଏହା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ କୁଳ । ପୁଣି ଏହା କେତେ ବଡ଼ ହୋଇଯିବ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖି ହେବ ନାହିଁ । ଆଉ ମିଶି ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସେବାର ପରିସର ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦିଲ୍ଲୀ, ବନାରସରେ ସେବାର ପରିସର ସୃଷ୍ଟି କର । ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ସାରା ଦୁନିଆ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ, ତୁମକୁ କେତେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି । ସେବା ଅର୍ଥେ କିଏ କେଉଁଆଡେ, ଆଉ କିଏ କେଉଁଆଡେ ଯାଉଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମର କଥା କେହି ଶୁଣୁନାହାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକ ଆସିବେ, ଖବରକାଗଜରେ ବାହାରିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ବୁଝିବେ । ଏବେ ତ ଛୋଟ ଛୋଟ ଶିକାର କରୁଛ । ବଡ଼ ବଡ଼ ସାହୁକାରମାନେ ତ ଏହି କଳିଯୁଗକୁ ହିଁ ନିଜର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ତ ଗରୀବମାନେ ଆସି ନିଜର ସମ୍ପଦତି ନେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ମୋର ତ କେବଳ ଆପଣ ଆଉ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ସେତେବେଳେ କରିପାରିବ ଯେତେବେଳେ ମୋହ ମମତା ସାରା ଦୁନିଆରୁ ତୁଟିଯିବ । ଆରୁଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମାକୁ କାଷ୍ଠନ କରିବା ପାଇଁ ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହେବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ

ହେବ । ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଚମକୁଥିବା ତାରକା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । (୨) ଏହି ବେହଦ ଏବଂ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାଟକକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ସାଞ୍ଚଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜ୍ଞାନର ଅଞ୍ଚନ ଦେଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପକ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରୁ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:-

ନିଜର ବାସ୍ତବିକ ଜୀବନର ପ୍ରମାଣ ଦ୍ଵାରା ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିର ପ୍ରଚାର କରୁଥିବା ବିଶେଷ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଇବା — ଏହା ବିଶେଷ ସେବା ଅଟେ । ଯେପରି ବିଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି ନାମୀଗ୍ରାମୀ ଅଟେ ସେହିପରି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ହୋଇଯାଉ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଏହି ଶବ୍ଦ ବାହାରୁ ଯେ ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ବିଜ୍ଞାନ ଶକ୍ତିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ତେବେ ସେହିଦିନ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହେବ । ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିର ବାସ୍ତବିକ ପ୍ରମାଣ ହେଲା ତୁମମାନଙ୍କର ଜୀବନ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ଚଳପ୍ରଚଳ କରୁଥିବା ଶାନ୍ତିର ମତେଲ ଭଳି ଦେଖାଯାଆନ୍ତୁ ତେବେ ଯାଇ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିଧାରୀ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିବ । ଏହିଭଳି ସେବା କର — ତେବେ କୁହାଯିବ ବିଶେଷ ସେବାଧାରୀ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ସେବା ଏବଂ ସୂଚିତର ସନ୍ତୁଳନ ରଖ ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***